NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA – TAPINTANI *ÉRINTENI*

Jézus odament, megérintette őket és azt mondta: „Keljetek föl, és ne féljetek!”

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, a testvérét, és fölvitte őket külön egy magas hegyre, és színében elváltozott előttük. Ragyogott az arca, mint a nap, a ruhái pedig fehérek lettek, mint a napsugár. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, s beszélgettek vele. Péter ekkor azt mondta Jézusnak: „Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csinálok itt három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” Amíg beszélt, íme, fényes felhő árnyékolta be őket, s íme, a felhőből egy hang szólt: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok” (Iz 42,1; MTörv 18,15). Ennek hallatán a tanítványok arcra borultak és igen megijedtek. **Jézus odament, megérintette őket és azt mondta: „Keljetek föl, és ne féljetek!”** Amikor fölemelték a szemüket, senkit sem láttak, csak Jézust egymagát. Amint lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik: „Senkinek se beszéljetek a látomásról, amíg az Emberfia a halottak közül föl nem támad.”

A színeváltozás jelenetében egybeolvad a szenvedő és a megdicsőült Messiás alakja. Ezt tapasztalják meg a tanítványok is, akiket Jézus magával vitt. Az elbeszélés azt tanítja, hogy a jelen üdvrendben a szenvedés útja vezet a megdicsőüléshez. – Valahányszor nehéznek, értelmetlennek találod az életet, gondolj arra, hogy a jelen élet szenvedései nem mérhetők össze a jövendő dicsőséggel, amely majd megnyilvánul rajtunk (vö. Róm 8,18)! Ebben a szentírási részben igen nagy hangsúlyt kaptak a tapintani, érezni kifejezések, melynek két értelme is megjelenik. Elsősorban a tanítványok Jakab, Péter és János félelméről kell szólnunk. Péter meggondolatlan javaslatát a sátor építésével kapcsolatban a félelem sugallja. Ez a félelem nem csupán a félő tisztelet érzése, amely az Isten nagyszerűségét megtapasztaló embert keríti hatalmába (vö. Mk 4,41; 5,15.33; 6,50 stb.), hanem a kishitűségnek és az ebből fakadó zavarodottságnak is jele. Ebből a lelki állapotból Jézus emeli ki a tanítványokat. **„Jézus odament, megérintette őket és azt mondta: »Keljetek föl, és ne féljetek!«”** Egyetlen érintésével Jézus feloldja a félelmet a tanítványok szívében. Gondolkozzunk el azon, hogy milyen sokféleképpen tudunk megérinteni valakit. Itt természetesen az érintések következményét kell figyelembe vennünk. Figyeljük meg, hogy Jézus milyen módon érinti meg a tanítványokat. Bár a szöveg pontosan nem írja le az érzéseket, de mégis a következményekből kiolvasható, hogy Jézus érintése bizalmat, megerősítést adott a tanítványoknak. Ugyanakkor a másik ember érintése haragot vagy indulatot is kifejezhet. Egyik legalapvetőbb és legfontosabb szintje a megismerésnek az érintés vagy a tapintás. Hisz csalhat a szemünk, félre hallhatunk dolgokat, vagy nem érezzük olyan kifinomultan az ízeket, de a tapintásunk az általában biztos. Az ember velejárója. Ezt láthatjuk Tamás apostol esetében is (Jn 20,24–29) és Lukács evangéliumában: *„Miért támad kétely szívetekben! Nézzétek meg a kezemet és lábamat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg...!”* (Lk 24,38–39). Nem a hitetlensége az, amire fel kell figyelni, hanem az, hogy kézzel fogható bizonyítékokat keres Krisztus feltámadására és a sebek érintése után bizalommal hisz a Megváltóban. Az ember mindig kételkedik azokban a dolgokban, amelyeket nem tud megérinteni, megtapasztalni. Lásd: (Mt 27,42; Mk 16,13; Jn 20,29).

Emlékeztek-e olyan eseményre az életetekben, amikor valakinek az érintése nagyon pozitívan, vagy nagyon negatívan hatott rátok, esetleg meglepődtetek?
Soroljátok fel, mely tárgyak érintése növeli bennetek a bizalmat, vagy a biztonság érzetét csukott szemmel? Például: hideg kő, gyapjú, dörzspapír, a rózsa szára, a sima asztal lapja, a föld tapintása, meleg teás bögre stb.

A kéz

Egy szívbeteg ember műtétjével kapcsolatos élményeiről beszélt. A műtét előtti napon egy kedves ápolónő jött kórtermébe.
A nővér megfogta a kezét és megszorította,
– Szorítsa meg Ön is, és érezze kezem érintését – mondta az embernek. – Figyeljen rám! – folytatta. – A holnapi műtét alatt az Ön szívét elkülönítik, ez idő alatt csak gépek fogják életben tartani. Miután szívét véglegesen visszahelyezik, és az operáció lezárul, öntudatát visszanyerve egy reanimációs szobában fog felébredni. Hat órán keresztül mozdulatlanul kell majd feküdnie. Lehet, hogy nem fog tudni mozogni, beszélni, talán még a szemeit sem tudja majd kinyitni, de öntudatánál lesz. Érezni és érteni fog mindent, ami maga körül fog történni. Azalatt a hat óra alatt én mindvégig Ön mellett leszek, fogom a kezét úgy, ahogy most is. Önnel leszek mindaddig, míg vissza nem nyeri erejét. Lehet, hogy végtelenül elhagyottnak érzi majd magát, de ha megérzi kezem érintését, tudni fogja, hogy én nem hagyom magára.
– Minden pontosan úgy történt, ahogy az ápolónő megmondta nekem – magyarázta az ember. – Felébredtem, de semmit nem tudtam tenni. Azonban éreztem kezének érintését: kezeiben tartva szorította kezeimet, órákon keresztül. És ez nem csak ígéret volt.

Sokszor nem tudjuk szóban kifejezni szeretetünket, együttérzésünket, örömünket mások felé. Van, amikor csak keressük a szavakat. Ezért csodálatos számunkra, hogy megértetjük magunkat érintéssel, tapintással is. Ha egy csapat győz, összeölelkeznek a csapattagok. Ha egy édesanya gyermekét nyugtatatja, megsimogatja. Ha valakinek bemutatkozunk, akkor kezet rázunk.

Két jóbarát telefonon beszélget.
Az egyik orosz, a távoli tajgáról, a másik a napfényes Floridából.
- Te Iván, nálatok tényleg —60 °C van?
- áááááá..., dehogy is. Kb. olyan —20-25 °C lehet.
- De mondom..., most mondja a híreket, asszongya, hogy tényleg annyi van.
- Hidd el cimbora, mondom én neked, hogy nincs itt annyi. Legfeljebb —30 °C, de ennél nem alacsonyabb.
- Hát Iván nem is tudom. Itt nézem a TV-ben a híreket. Az autók lefagyva, méteres jégcsapok, kihalt utcák, és itt írják, hogy —60 fok van a távoli Oroszországban.
– ...Jaaa... odakint ... az lehet!

JÁTÉKOS FELADATOK

TÁRSFELISMERÉS VAKON – tapintani

Idő: 5-20 perc
Eszköz: –
Létszám: 10-20 fő
Megjegyzés: A zavaró, ill. plusz információt nyújtó tárgyakat (gyűrű, szemüveg) vegyük le a játék kezdetén!

Kört alkotunk. A kör közepén csukott szemmel áll az egyik játékos. A körben állók menetirányban elindulnak, majd a középen álló játékos jelzésére megállnak. A kitaláló (ő áll a kör közepén) csukott szemmel rámutat valamelyik társára, aki odamegy hozzá és a kitaláló kezét a saját arcára helyezi. A kitaláló feladata: csupán a társ arcának és kezeinek érintése, tapintása alapján tájékozódva felismerni társát. Ha sikerül neki, akkor cserélnek (a felismert játékos marad középen) és folytatódik a játék. Amennyiben nem sikerült felismernie a társát, úgy továbbra is ő marad a kör közepén.
Változat 1: Nem muszáj állva és körben mozogva játszani, ekkor azonban nem a kitaláló jelöl ki valakit, hanem a többiek állapodnak meg, hogy ki megy oda hozzá. A helyükön maradók csapjanak zajt az auditív információk kiküszöbölése érdekében.
Változat 2 (Szembekötősdi): A kitaláló által csukott szemmel kijelölt játékos nem megy középre, hanem helyén maradva elváltoztatott hangon szólal meg. A kitalálónak most hangról kell felismernie társát.

HAMUPIPŐKE - tapintani

Idő: 5-7 perc
Eszköz: szemestakarmány, kendő a szembekötéshez
Létszám: csapatonként 5-6 fő aktív

Bekötött szemmel, megadott idő (3 min.) alatt a játékosoknak minél pontosabban szét kell választani az egy kupacba összeöntött lencsét, babot, kukoricát stb.

ÉRINTÉS – tapintás

Idő: 10-15 perc
Eszköz: –
Létszám: 10-15 fő

A csoport tagjai körben ülnek. A vezető elkezdi a játékot. Megszólít valakit, s ezzel egy időben valamilyen természetes mozdulattal meg is érinti. Ezután a többiek is csak így beszélhetnek: a megszólított máshoz fordul, mond neki valamit, és közben megérinti társát. A vezető hívja fel a figyelmet arra, hogy a szóbeli közlést erősítheti és gyengítheti is az érintés - a mozdulat - által közölt információ, annak jellegétől függően. Az elmondottak alapján játszhatunk úgy is, hogy az érintés erősítse, illetve gyengítse a szóbeli közlést (ellentétes tartalmúak legyenek).

MÚMIA

Idő: 10 perc
Eszköz: kis tál, víz vagy margarin, kendő
Létszám: 10-15 fő

A csoport tagjai körben ülnek. A vezető elkezdi a játékot. Megszólít valakit, s ezzel egy időben valamilyen természetes mozdulattal meg is érinti. Ezután a többiek is csak így beszélhetnek: a megszólított máshoz fordul, mond neki valamit, és közben megérinti társát. A vezető hívja fel a figyelmet arra, hogy a szóbeli közlést erősítheti és gyengítheti is az érintés - a mozdulat - által közölt információ, annak jellegétől függően. Az elmondottak alapján játszhatunk úgy is, hogy az érintés erősítse, illetve gyengítse a szóbeli közlést (ellentétes tartalmúak legyenek).